

[Alfred Jensen.]

bolignøden til livs, for at sikre en sanering og for at skaffe boliger til de store årgange. Hvis det er hensigten, nytter det da ikke at diskutere en afvikling af boligstøtteloven, så skal der bygges betydeligt mere end de ca. 20 000 boliger, der nu opføres årligt, så skal vi op på et betydeligt større byggeri. Enhver ved jo, at de vilkår, hvorunder byggeriet arbejder, at finansieringsforholdene for byggeriet er af en sådan beskaffenhed, at det ikke vil være muligt på rentabel basis at opføre så stort et antal boliger. Det vil det ikke være, fordi tusinder og atter tusinder af medborgere ikke er i stand til at betale den husleje, der kræves, hvis de skal betale den fulde rente, hvis de skal betale de fulde omkostninger ved byggeriet. Derfor forekommer det os, at det havde været rimeligt, om man her fik en forklaring på, hvordan regeringen agter at gennemføre et sådant forøget byggeri.

Det er klart, at dette er et spørgsmål, der ikke alene angår arbejderne og de unge, der skal sætte bo, men det angår også erhvervslivet og dem, der skal søge deres beskæftigelse ved byggeriet og i de fag, der berøres deraf. Hvis man vil køre frem efter de retningslinjer, man har talt om, og afvikle boligstøtteloven, så vil med det renteniveau, man har i øjeblikket, murere og tømrere, murerarbejdsmænd og jord- og betonarbejdere kunne skyde en hvid pind efter et arbejde i den kommende tid, så bliver der ikke noget til dem. Derfor synes jeg, at regeringen på dette område burde være kommet frem med forslag, som sagde, på hvilken måde dette problem skal løses. Vi har den opfattelse, at der er rådne boliger nok, der skal saneres, der er tilstrækkelig med bolignød til, at der må opføres betydeligt flere boliger, end der er opført i de senere år. Men det kan kun ske ved at opretholde en boligstøttelov, der sikrer en rimelig leje for dem, der skal ind i disse boliger, og i samme forbindelse kan man så drage omsorg for, at de nødvendige kontrolforanstaltninger gennemføres.

Det er de synspunkter, vort parti den ene gang efter den anden har givet udtryk for. Ud fra dem vil vi arbejde i den kommende tid og tage stilling til de lovforslag, der bliver fremsat, og hvis lovforslag ikke fremsættes, vil vi selv drage omsorg for,

at de bliver ført frem og sat til behandling her i folketinget.

Frederik Lynge: Det vil måske synes mærkeligt, at begge de grønlandske repræsentanter tager ordet under denne debat, men som bekendt er Grønland den allerstørste del af det danske rige, og her tårner problemerne sig op i den brydningstid, hvori landet i dag befinder sig.

Når jeg har ønsket at sige nogle ord i forbindelse med debatten i anledning af den højtærede statsministers åbningstale, er grunden den, at jeg gerne ville komme ind på enkelte sider af talen, som efter min mening vil kunne få betydning for forholdene i nutidens Grønland. Den højtærede statsminister har i begyndelsen af sin tale fremhævet Danmarks medlemskab af De Forenede Nationer, der er grundlaget for Danmarks udenrigspolitik, og at dette medlemskab forpligter Danmark til at yde sin medvirken til en virkeliggørelse af denne verdensorganisations mål. Hensigten med denne min påpegning heraf er at udtrykke ønsket om, at man hervedefra helst ikke længere stadig betragter denne del af det danske rige, Grønland, som alt for fjern og isoleret, ja, oven i købet som udland, men at man derimod gør sig klart, at Grønland af De Forenede Nationer i 1954 med overvældende majoritet er blevet anerkendt som en del af det danske rige. Noget andet er, at vi grønlandere på grund af forholdene, naturforhold, erhvervsforhold, de klimatiske forhold m. v., som vi lever under, kan have et andet syn på livet end vest-europæiske folk, der lever under mildere og gunstigere forhold og med meget ældre kulturstade end vort. Til trods herfor ønsker vi ikke eller vil meget nødtigt over én kam blive betragtet som et af de underudviklede lande, selv om mange måske endnu betragter os som et af disse.

Den højtærede statsminister udtalte vedrørende Grønland:

„Udbygningen af det grønlandske samfund fortsættes stadig både på vest- og på østkysten.“

Denne udtalelse er til stor betryggelse for os, for gennem udbygningen er vi, navnlig igennem de senere år, blevet vidne til Danmarks virkeliggørelse i gerning af sin forpligtelse over for Grønland, som er opfyldt og frem-